

Pieter (Piet) Glas Az

*8 november 1917, Broek op Langedijk
† 27 februari 1942, Javazee, aan boord van Hr. Ms. Java*

Van vrede naar oorlog

Piet is vanaf 1936 bij de marine en verblijft evenals zijn broer Machiel in Nederlands-Indië als in Europa de oorlog uitbreekt. Hij heeft het daar erg naar zijn zin en is geplaatst op de onderzeeboot K-17 als telegrafist. Op de wal heeft hij een kamer in Soerabaja en hij heeft daar ondertussen heel wat mensen leren kennen. Ook hoger in de bergen, waar het wat koeler is, heeft hij mensen ontmoet, die daar allerlei gewassen verbouwen. Als zoon van een tuinder is hij benieuwd of gewassen uit Langedijk daar ook willen groeien en hij vraagt zijn vader wat zaad op te sturen. Kortom, hij is daar behoorlijk ingeburgerd.

Maar dat was in vreedstijd. Na mei 1940 neemt de oorlogsdreiging toe en deze wordt werkelijkheid na de oorlogsverklaring van Nederland aan Japan op 8 december 1941. Opeens zit Piet in een oorlogsgebied waar het Japanse leger heel snel oprukt. Ook hij krijgt een gevechtspost en vecht mee op het schip Hr. Ms. Java in de dramatisch verlopen

slag in de Javazee waarin zoveel schepen tot zinken gebracht worden. In Broek op Langedijk leidt dat nog niet tot grote ongerustheid. De familie Glas hoort via Radio Oranje (de bezetter verbood het luisteren naar “buitenlandse” zenders) het bericht, dat de K-17 is ontkomen en koers heeft gezet naar West-Indië om daar verder dienst te doen. Een pak van het hart.

Definitieve berichten aan de familie Glas na de oorlog

Een bezoek aan broer Bram Glas (1923) levert een helder verslag op over hoe het definitieve bericht met betrekking tot Machiel en Piet aankwam in het gezin Glas:

“Het is enkele maanden na de oorlog, we zitten te eten rond 12.00 uur. Er wordt gebeld en daar staat burgemeester Schelbaas bij de deur. Hij vertelt mijn ouders dat Machiel en Piet beiden gesneuveld zijn. Machiel is van vermist nu definitief gesneuveld en Piet . . . bleek van de onderzeeër afgebaald te zijn om als telegrafist dienst te doen op de Hr. Ms. Java. Dat was om de bemanning op volle oorlogssterkte te krijgen en de Java is ook gezonken bij de slag in de Javazee. Meer dan drie jaar hebben mijn ouders valse hoop gehad. Mijn vader las altijd een stukje uit de Bijbel na het eten maar op dat moment kon hij geen woord meer uitbrengen. Ik weet nog dat het diepe indruk op me maakte dat ik hem zag huilen, want mijn vader huilde nooit. Mijn moeder kon met een zekere trots nog denken dat de twee voor “koningin en vaderland” gesneuveld waren. Mijn vader was een deel van zijn levensvreugde kwijt. Hij zong al jaren in het christelijk mannenkoor “De Lofstem”, maar vanaf dat moment kon hij niet meer zingen en stopte ermee. Wel is het zo geweest dat Machiel en Piet altijd werden genoemd en besproken, ze waren er in ons gezin evengoed altijd bij op die manier. De eerste jaren moesten we bij de 4 mei herdenking altijd vooraan in de kerk zitten. Heel bijzonder is ook geweest dat we altijd contact hebben gehouden met het meisje van Machiel, altijd kaartjes sturen en zo, ook dat ze trouwde en naar Zuid-Holland verhuisde. Mijn hele leven denk ik heel vaak aan mijn beide broers, het waren ook leuke jongens, dat zeg ik niet omdat het mijn broers waren, het was gewoon zo.”

De twee postuum aan Piet en Machiel Glas uitgereikte oorlogsberiningskruizen

In 1950 is er aan alle slachtoffers van de Slag in de Javazee postuum een oorlogsherinneringskruis uitgereikt en in 1951 een oorkonde. De Vlagofficier Personeel van het Ministerie van Marine spreekt in een begeleidend schrijven bij de oorkonde nog een wens uit: *“Moge deze oorkonde, welke inhoud zulk een ernstig karakter draagt, een passende bestemming vinden in Uw huis.”*

De oorkonde uit 1951 van de Minister van Marine

Door het verlies van twee zoons is het gezin Glas getalsmatig het meest getroffen in Langedijk.